

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 13.

Sjerde Session.

14de Møde.

Løvedagen d. 6. November.

(Forts.).

M. W. Bruun: Naar den høitagede Finantsminister har udtalt sin Betænkelse ved, at Finantserne allerede fra 1ste April næste Aar skulde komme til at undvære en Deel af Sparekassemidlerne, indseer jeg vel, at en saadan Betænkelse maatte have stor Indflydelse paa Thingets Beslutning. Naar det udtryktes saaledes, at den høitagede Finantsminister meente, at det var et nødvendigt Behov for Finantserne, da nærer jeg, for mit Vedkommende, ikke mindste Tvivl, men troer ligefrem, at man ikke burde unddrage Finantserne disse Midler. Men jeg maa dog tillige tillade mig at gjøre det høitagede Thing opmærksomt paa, hvad der maaskee allerede er udtalt, men hvad der maaskee ogsaa kan gjentages, at der findes et særegent Forhold Sted med Sparekassemidlerne, der er en heel Deel forskjelligt fra det, der findes Sted med Hensyn til de offentlige Midler, der ere indskudte i Finantskassen. Medens det med Hensyn til de øvrige Midler er en Forpligtelse for Finantserne at modtage dem, er dette derimod ikke Tilfældet med Sparekassemidlerne; Finantsministeriet har en Bemyndigelse dertil. Medens de øvrige Midler ere af en saadan Betskaffenhed, at disse Summers Størrelse ikke synderligt varierer, og endog kunne betragtes som et Slags Reservecassid, er dette ingenlunde Tilfældet med Sparekassemidlerne. Det har viist sig i 1848, at under uheldige politiske Conjunctioner ville store Beløb forlanges udbetalt. Dersom der nu alene var Spørgsmaal om Hensynet til Finantserne, kunde jeg nok indrømme, at der kunde være Grund til ikke at tage det saa meget nøie; men der er ogsaa

et statsøkonomisk Hensyn, der maa tagtages. Bemyndigelsen for Finantsministeriet til at modtage disse Midler forekommer mig maa være saa convenabel, at jeg ikke indseer, at Finantsministeren, som Finantsminister alene, skulde have nogen Opfordring til at foreslaae, at Bemyndigelsen skulde hæves. Det maa altid være i Finantsministerens Interesse at have en saadan Bemyndigelse for at kunne benytte den i et givet Tilfælde, naar han finder det rigtigt; men ligeoverfor denne Fordeel for Finantserne staaer igjen det nationaløkonomiske Hensyn til de Egne, hvorfra Midlerne komme, og det er disse to Hensyn, som jeg troer der vel bør veies mod hinanden. Er der Spørgsmaal om et udtrykkeligt Behov for Finantserne, bør det ikke nægtes; er der derimod Spørgsmaal om det Usikkert for Finantserne, om det er convenabelt for Finantserne at benytte dem, synes mig vel, der kan være stort Spørgsmaal derom.

Til hvad den høitagede Finantsminister endvidere yttrede, skal jeg endnu tillade mig at knytte et Par korte Bemærkninger, den ene som en Forespørgsel til Oplysning om Sagen. Den høitagede Finantsminister underrettede os om, at der fra November 1848 kun var indrømmet 6 Sparekasser Tilladelse til at indstyre deres Penge i Statskassen. Det vilde imidlertid vistnok, til nøiere Oplysning om Sagen, være ønskeligt for det høitagede Thing tillige at vide, hvor Mange der havde søgt om en saadan Tilladelse, og hvem den er bleven nægtet, og om Tallet ikke nøiagtigt kan angives, om det Tilfælde da oftere er indtraadt, at Sparekasserne have søgt om Tilladelse til at indstyre deres Penge i Statskassen, men det er blevet nægtet.

Dernæst yttrede den høitagede Finantsminister, at man, saavidt han kunde forudsee, maatte gjøre Regning paa en Udbetaling af maaskee 7 til 800,000 Rbd., hvilket vil stemme